

New Orleans/Chicago-stil

En nærmere analyse af **West-End Blues** med King Oliver og med Louis Armstrong viser almene træk ved stilen, men også i hvilken retning Jazz'en udvikler sig, idet Louis Armstrong med sit orkester på flere måder bryder med den "gamle" New Orleans-stil

King Oliver And His Dixie Syncopators 1928

New Orleans Stil

1. KOR	2. KOR	3. KOR	4. KOR	5. KOR	6. KOR
TEMA	TEMA	SOLO	SOLO	SOLO	TEMA
Ensemblekor med kornetlead	Ensemblekor med kornetlead	Tuba-solo med ensemble	Trombonesolo -co,cl	Klarinet solo -co,tb	Ensemblekor med kornetlead

Louis Armstrong & His Hot Five 1928

Chicago Stil

INTRO	1. KOR	2. KOR	3. KOR	4. KOR	5. KOR	CODA
Uakkompagneret kornetsolo	TEMA Ensemblekor med kornetlead	SOLO Trombone solo -co,cl	SOLO klarinet/vokal-duet(scats) -tb,co	SOLO Piano solo -co,cl og tb	SOLO Kornetsolo med pianobreaks	Kornet med ensemble

Orkesterstørrelse:

Det er ofte et 5-6 mands orkester: I de tidlige orkestertyper ser vi ofte - som hos King Oliver - Kornet (co), klarinet (cl), trombone (tb), tuba og banjo + perc (marchorkester). Senere erstattes tuba og banjo af kontrabas (kb) og klaver (pia), og trommer (dr). Dette er formodentlig besætningen hos Louis Armstrong's Hot Five ovenfor. I mange af indspilningerne er der ikke trommer med fordi de var for svære at optage. Ofte spiller trommeslageren på forskellige wood-blocks.

Spillemåde:

Orkesteret spiller ikke efter nedskrevet materiale. Musikken arrangeres og indlæres "på øret". Vi kalder denne ensemblespillemåde for **kollektiv improvisation**, for at understrege det frie og løse præg (Men det er en misforståelse at tro, at musikken ikke er arrangeret).

Den "gamle stil" er i denne sammenhæng, at ensemblet spiller hele tiden. Blæserne ligger som baggrund for hinanden i tema og soli. I den "nyere" stil udvikles det solistiske og det bliver mere almindeligt med solo-kor, der kun er akkompagneret af rytmegruppen. Når man lytter til de to eksempler ovenfor er det også tydeligt at musikerne hos Louis Armstrong er bedre solister. Der er flere solo-kor og nummeret slutter faktisk med et solo-kor. Det solistiske er ved at blive det centrale i musikken. Igen en tendens vi ser tydeligere i swing-musikken og udvidet til det ekstreme i Be-bop-stilen.

Harmonik og melodik:

Temaet og stilen er blues-præget. Langsom og tung i karakteren, med en melodik der er præget af de **blå toner**.

West-End Blues er i Eb-dur og dermed kan vi forvente en almindelig durskala med lejlighedsvis sænkninger af især 3. 5. og 7. trin. Blues-skalaen i Es-dur er som følger:

Vi bemærker at både den sænkede terts, kvint og septim optræder ofte i melodien og i intro-kor og solo'erne.

Nummeret er opbygget som en AAB-form, som en traditionel blues form. Den eneste afvigelse er at melodien i 2. linie ikke er en gentagelse af 1. linie. Harmonikken er også traditionel blues-harmonik.

Improvisation:

Improvisationen er mere moderne hos Louis Armstrong. Hos King Oliver spiller instrumenterne nærmest det de gør hele tiden - bare lidt højere i soloen. Klarinetten spiller den mest "vilde" solo, men det svarer meget til karinettens almindelige rolle i orkesteret. Hos Louis Armstrong spiller Earl Hines(klaver) ikke den traditionelle bluesform med tre akkorder men en lang udfoldet akkordfølge, som nok bygger på blues skelettet, men som samtidigt er en anderledes sofistikeret harmonisk arbejdsmåde, som vi møder i swing-musikken, og i en endnu mere radikal udformning i Be-bop'en. I klaver soloen leges både med rytme og med stil. Nummerets grundrytme en tung og langsom, men i klaversoloen ser vi en langsom opblødning af den meget faste rytme-opfattelse, hen mod en mere fler-laget rytmisk struktur - altså en rytmisk mere modsætningsfyldt musik på samme måde som den mere højt opbyggede harmonik kan opfattes som en harmonisk mere modsætningsfyldt stil. Undervejs kommer der også et kort forløb, hvor han går op i dobbelt tempo. Dermed betyder det at der optræder betonedede slag, hvor der slet ikke var nogen slag før !!

Stilmæssigt veksler klaveret mellem tung bluesrytme, mere synkoperet hurtig jazz og svulstig cabaret-musik med et klassisk præg!

I Armstrongs solo og især i intro hører vi improvisation, der er væsentlig mere udfordrende melodisk og rytmisk end kornetsoloen hos King Oliver.

Gert.